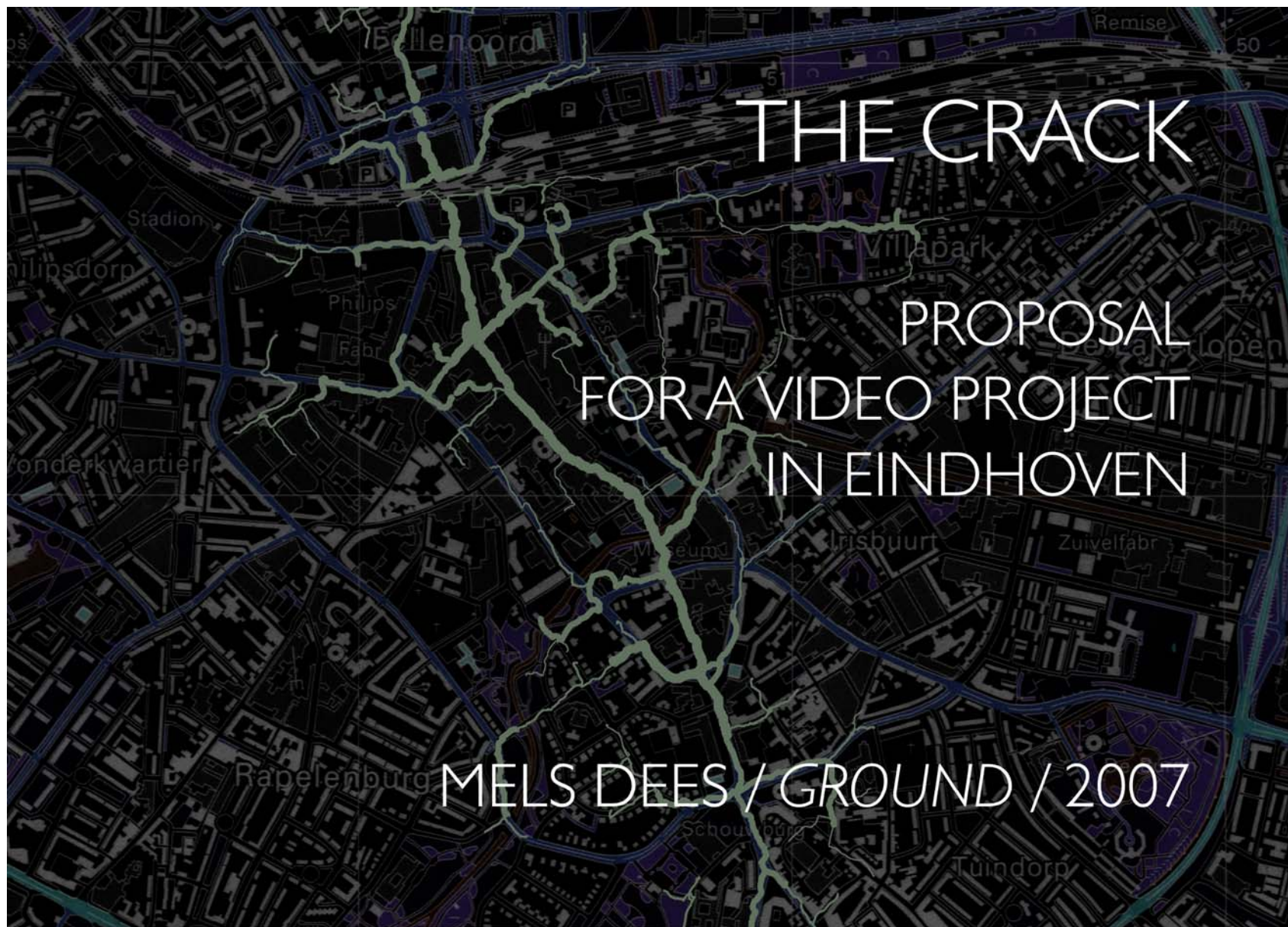

THE CRACK

PROPOSAL
FOR A VIDEO PROJECT
IN EINDHOVEN

MELS DEES / *GROUND* / 2007

Inhoudsopgave	pagina
1. Samenvatting / Summary	3
2. De geschiedenis van een degeneratie <i>Walging en betrokkenheid bij de ontwikkeling van de Eindhovense (binnen)stad, 1970-2006</i>	5
3. Ondergrondse dromen <i>De semantiek van The Crack, relaties met vroeger werk</i>	10
4. The Crack <i>Synopsis en enkele pagina's uit het script</i>	13
5. Begroting en dekkingsplan	17

Samenvatting

The Crack is een videoproject dat de Eindhovense binnenstad tot onderwerp heeft, daar wordt opgenomen en ook daar voornamelijk zal worden vertoond. De film komt voort uit mijn jarenlange kritische betrokkenheid bij de ontwikkelingen in het stadscentrum. Met enige regelmaat heb ik daar sinds 1970 in columns, artikelen en lezingen commentaar op gegeven.

De ontwikkeling van het stadscentrum lijkt nu weliswaar in een eindfase te zijn gekomen, maar met deze film wil ik ze blijven bevragen en (op een speelse wijze) twijfel en argwaan zaaien – om als het ware de mogelijkheden voor alternatieve ontwikkelingen open te houden. De rode draad van de film is een (grotendeels fictieve) barst die dwars door het centrum van Eindhoven loopt. Hij fungeert als een teken voor de voorlopigheid van de gebouwde omgeving, en als aankondiging voor mogelijk ophanden zijnde veranderingen.

In de video worden verschillende lagen met elkaar vervlochten: een serie lange *pans* van de *crack*, fragmenten over een paar geliefden dat verzeild raakt in een (fictieve) aardbeving, een tv-documentaire over de barst etc. *The Crack* zal een collage-achtige film worden van ca. 20 minuten lang, met een begin en een einde die in elkaar overlopen. Ik wil hem zo maken dat hij ook in fragmenten (van 3 à 4 minuten) en desnoods zonder geluid kan worden bekeken. Daardoor moet de film ook tot zijn recht komen als hij in winkels en etalages in de binnenstad (bijv. ook op het grote scherm boven de Piazza) en op het internet wordt vertoond.

Door gebruik te maken van bestaande (rechtenvrije) videofragmenten, weinig of geen dure ensceneringen en hem zo veel mogelijk op eigen apparatuur op te nemen en te monteren, moet het mogelijk zijn om hem voor minder dan 3000,- euro te maken.

Summary

The Crack is a video project about Eindhoven's inner city, which is recorded there and will primarily be shown there as well. The film is based on my long-standing critical commitment to developments in Eindhoven's city centre. Since 1970, I often commented on them in columns, articles and lectures.

At the moment, the city centre's development seem to have arrived at a final stage, but I want to use this film to keep questioning them and (in a playful way) create some doubts and suspicion – as it were to keep open the possibilities for future change. The video's *Leitmotiv* is a (largely fictitious) crack which runs through the city centre. It serves as a sign of the temporary nature of our man-made environment and as a herald of changes to come.

In the video several layers are interwoven: a series of long pans of the crack; fragments of a pair of lovers who end up in a (fictional) earthquake, a tv documentary about the crack etc. I want *The Crack* to become a collage-like video of about 20 minutes, of which the beginning and end merge, so it can be shown as a loop. The result should be that it is possible to show and see it in fragments (of 3-4 minutes) and if necessary even without sound. The video should therefore also work if it is shown in shops and shop windows in the city centre (and for instance on the large billboard screen over Piazza Square) and on the internet.

By using existing (non-copyrighted) video fragments, little or no expensive props and settings, and by recording and cutting the video using my own camera's and hardware, it should be feasible to make it for less than 3000.00 euros.

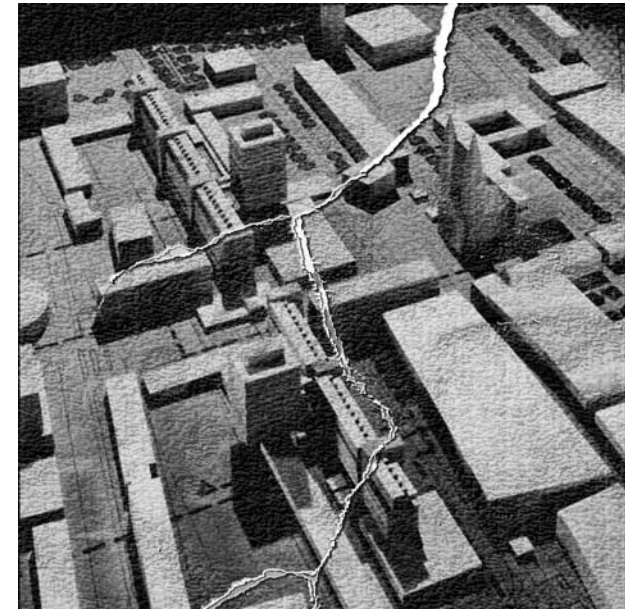

De geschiedenis van een degeneratie

Walging en betrokkenheid bij de ontwikkeling van de Eindhovense (binnen)stad, 1970-2006

In 1970 of daaromtrent werd het architectenbureau Van den Broek en Bakema – de Vroom en Dreesman van de Nederlandse architectuur - uitgenodigd een ontwerp voor de Eindhovense binnenstad te maken. Zelfs voor VdB & B, die toch voor geen kleintje vervaard waren, moet dit wel één van de botste ontwerpen zijn die ze ooit hebben gemaakt. Over een lengte van meer dan een kilometer zou een flink deel van de binnenstad van Eindhoven met de grond gelijk worden gemaakt, en op de vlakte die aldus ontstond moest een bijna even lang, nagenoeg lineair flatgebouw verrijzen. Een gebouw dat met de gebruikelijke modernistische verhalen over vervlechting van functies en grootstedelijke pluimstrijkerij aan de man werd gebracht.

Na de presentatie van het plan en de maquette in het Van Abbemuseum schreef ik een klein, maar woedend pamflet tegen de onbehouwen vormwil en arrogantie die uit het ontwerp sprak. Het verscheen in een paar culturele undergroundblaadjes in de regio, maar werd opgemerkt door Cobouw, het toenmalige dagblad (!) voor bouwend Nederland. Die schreef er schande van, dat een architectuurstudent het durfde opnemen tegen internationale coryfeeën als VdB & B. Ik kreeg zelfs nog een brief van de advocaat van het architectenbureau, die mij met een smaadproces dreigde als ik mijn stuk niet onmiddellijk introk. Dat leek me niks, zeker niet toen de Eindhovense Raad gedwee instemde met de uitvoering van het Cityplan. Gelukkig is het er nooit van gekomen, al hebben de keurig noord-zuid georiënteerde betontegels in de binnenstad de dreiging nog decennia lang levend gehouden. Waar je ook keek, overal verkondigde het starre stramien van het plaveisel de opgeblazen dictatuur van de architectenpen. Dat het Van Abbemuseum en de TUE dit halfverteerde lijk nu weer willen opgraven en ten voorbeeld aan de natie stellen, kan ik alleen maar verklaren als slaafse navolging van de mode – de laatste architecturale retrotrend dicteert immers een soort

The Crack II, print / collage, 2005 (gebaseerd op foto van de maquette van het Cityplan van Van den Broek en Bakema, 1969)

ironische bewondering voor het opportunistische modernisme van Team X en Forum.

Na het debacle van het Cityplan volgde een periode waarin de lege plaatsen in de stad op opportunistische wijze werden opgevuld. In de jaren '80 schreef ik in een column:

"[...] Misschien woon ik wel in Eindhoven omdat ik me hier juist niet helemaal thuis voel. Liever gezegd: omdat ik hier zelf kan bepalen hoe thuis ik me wil voelen. Omdat Eindhoven niet knus en huiselijk en bezitterig is, maar gelukkig enigszins ongezeellig en rommelig en bovenal: open. [...]

Iedere keer dat ik Eindhoven binnenreed, dankte ik de Heer dat ik hier niet bang hoefde te zijn dat het 19e eeuwse stadhuis tot trendy café werd omgebouwd - het was immers net gesloopt. Alles, bijna alles wat in Eindhoven zijn functie had overleefd, was met een opgewekt soort vandalisme met de grond gelijk gemaakt. Géén met kunsthistorie of emoties doordrenkte ruïnes, maar eerlijk braakliggend terrein. Geen pretenties en geen historisch besef. Heerlijk.

Eindhoven... vergeleken met veel andere Hollandse steden een amorphe plas gebouwen, niet veel meer dan een doorsnee buitenwijk met aanpalend industrieterrein. Maar waar de rest van het land al langzaam aan het veranderen was in een openlucht- en pretpark, hield Eindhoven zijn utilitaire karakter, en vergeleken met mijn geboortestad was het een wonder van vernieuwing en openheid. Sociale barrières waren afwezig, religie speelde nauwelijks een rol. Een agglomeratie die zichzelf gedecentraliseerd had, en die in alle richtingen vrij te doorkruisen was. Zelfs de gaten in de bebouwing van het centrum hadden voor mij iets poëtisch: tekens van de voorlopigheid en veranderlijkheid van een stad. Geen dramatische littekens, maar plaatsen waar je een potje kon voetballen... en waar ooit. óóit iets nieuws. iets obzienbarends zou blaatsvinden.

The Crack IV, print/collage 2007

ooit, óóit iets n euws, iets opzienbarends zou plaatsvinden.
Tja. Dat is dus niet gebeurd, zoals we weten. De gaten zijn in het
afgelopen decennium in hoog tempo opgevuld, grotendeels met
kantoorgebouwen uit de laden van niet al te dure
architectenbureaus. Voetballen kun je bijna nergens meer - ook
figuurlijk niet. Onder druk van de economie is vrijwel iedere plaats in
de stad onder het fantasieloze regime van het rendement geraakt.
Alles waarop de hand kon worden gelegd wordt ge exploiteerd. Mede
daardoor is Eindhoven, vrees ik, meer en meer gaan een doorsnee
Nederlandse stad aan het worden. Met draaiorgel, stadsarcheoloog
en muziekzaal, en andere doorsnee voorzieningen. Maar zonder het
dwarse, onafgemaakte en oneerbiedige van vroeger.”¹

Inmiddels is de degeneratie van het Eindhovense stadscentrum voltooid. De
strijd is gestreden en de onroerend-goedbaronnen en de spijkerbroekenmaffia
hebben gewonnen. De horeca tiert welig, en van de oorspronkelijk drie grote
boekhandels is er nog maar    n over. De boel is bijna af. Er staat een winkel-
annex muziekcentrum naar ‘gutb urgerlichem Modell’, Cahens uitbreiding van het
Van Abbemuseum doet qua functionaliteit en uitstraling nog het meest denken
aan een parfumverpakking en het re-arched monument ‘De Witte Dame’, dat
een alternatieve broedplaats moest worden, is klemgelopen tussen onroerend-
goedprijzen en de belangen van gevestigde instituten.

Lopend door de binnenstad, tussen al die dingen die ik *niet* wil hebben en al die
aansporingen tot activiteiten die ik *nooit* ga doen, vraag ik me vooral af hoelang
het, geheel in de Eindhovense traditie, zal duren voor de boel weer tegen de
vlakte gaat.

En dat terwijl het niet nodig is, niet nodig was geweest:

“...zoals alle planologen weten: steden horen een centrum te
hebben. Steden die in deze eeuw zijn ontstaan of groot geworden -
zoals Eindhoven - worden in planologenland meewarig bejegend: het
zijn steden zonder hart. Een echte stad heeft    n centrum, waar de

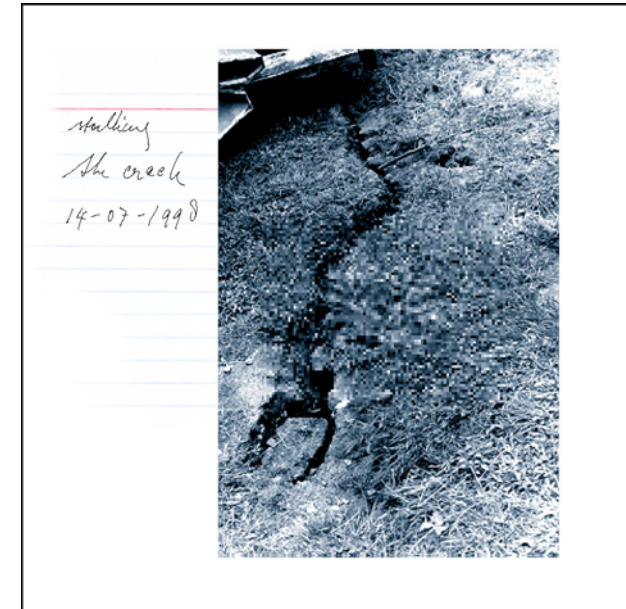
The Crack V, print/collage 2007

zijn steden zonder hart. Een echte stad heeft één centrum, waar de magistratuur, de commercie en de clerus elkaar op goed-Hollandse wijze hebben gevonden - al in de Middeleeuwen, als het even kan. Amsterdam is natuurlijk het kleuterschoolvoorbeeld. Dat is nog eens een stad - de natte droom van elke Nederlandse planoloog: een prachtige, organisch gegroeide plattegrond, een meesterwerk van concentrische ringen waaraan je moeiteloos de meest platvloerse metaforen en halfbakken theorieën kunt ophangen. Hèt model om moderne, gemankeerde nederzettingen de oren mee te wassen - de planners likken hun lippen af, trekken hun viltstift en zetten nog eens een vers velletje op hun flipover.

Maar is dat wel zo? Heeft een stad een centrum nodig? Heeft die fraaie concentrische vorm van de grachtengordel nog wel een betekenis, een functie? Het Amsterdamse centrum is de laatste decennia behoorlijk in de soep gelopen: van de Kalverstraat rest niet meer dan een ordinaire koopgoot, de wallen zijn reddeloos verpauperd en het straatbeeld wordt bepaald door tourist traps en vliegende winkels.(...)

'Eindhoven een stad met een aantrekkelijk centrum ...?' Het klinkt alsof we dat wel kunnen missen.(...) Niet alleen in Amsterdam is het fout gelopen - je ziet het ook aan de uitgebrande binnenstad van Detroit of de peperdure lege verpakking die de Parijse Cité is geworden: het stadscentrum is zijn Middeleeuwse, alles overheersende karakter aan het verliezen. In veel Europese steden is het niet meer dan een parasitair gezwel, dat kunstmatig door toeristen en forensen in leven wordt gehouden. (...)

De moderne stad is niet meer ruimtelijk en hiërarchisch, maar plat en decentraal. Dat oogt niet zo lekker op de flipover, je kunt er beleidsmatig maar weinig eer mee inleggen, maar het is onmiskenbaar waar we heengaan - al tientallen jaren. Bedrijven, van supermarkten tot disco's en bioscopen, verplaatsen zich naar de

The Crack VIII, print/collage 2007

periferie, en de stadscentra lopen leeg. De ontwikkeling van de agglomeratie Nederland is nog slechts een kwestie van tijd - en de warme verhalen van planologen over het kloppende hart van de stad zijn al lang nostalgische Schwärmerei.²

De stramme rijen betontegels van Van den Broek en Bakema zijn inmiddels verdwenen en vervangen door rode klinkers die nogal aan verpleegtehuizen doen denken. Je loopt door een stad die teveel van je wil (*proef! profiteer! hier! uitverkoop! kiloknallers!*) en tevergeefs probeer je de visuele aanslag af te weren. Wanhopig zoekt het oog een uitweg en valt op een barst tussen de stenen.

The Crack VI (detail), print/collage 2007

¹ Column Eindhovens Dagblad, 1992

² Lezing *Stadsvisie 2010*, 1999

Ondergrondse dromen

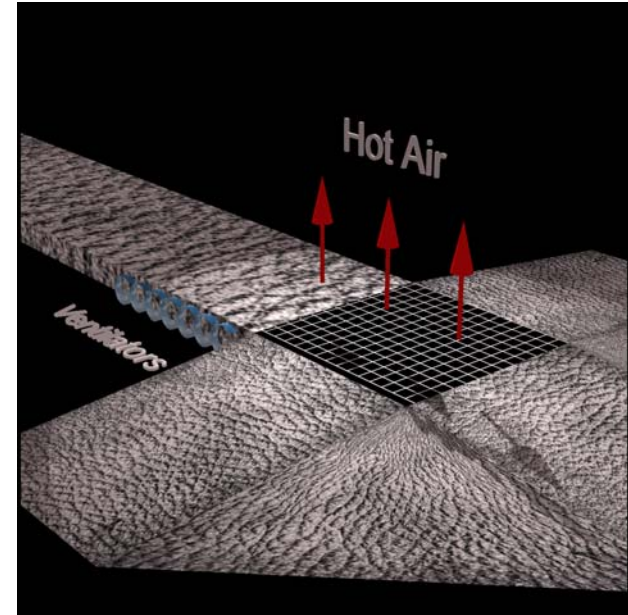
De semantiek van The Crack, relaties met vroeger werk

'*Sous les pavés, la plage*' - de leuze van de Situationnisten in de jaren '60. Maar onder het plaveisel van de stad gaat méér schuil dan het strand: demonen uit het verleden, onbegrepen hartstochten, geheime dromen. Hier ligt het onderbewuste van de stad, alles dat wordt verborgen door het behaagzieke, commerciële masker dat er overheen ligt. In Eindhoven zijn de afgelopen jaren de overblijfselen opgegraven van de rampen, oorlogen en pestilentiën die de stad in de loop der eeuwen hebben getroffen. Vuilnisbelten en begraafplaatsen die onvermoede verhalen vertellen. En meestal overtreft de werkelijkheid nog de fantasie: geheime onderkomens voor autoriteiten in oorlogstijd, NAVO-tunnels, begraven schatten. Als vanzelf zoekt het oog naar de barsten, de onvolkomenheden in het oppervlak van het plaveisel.

De plaats waar wij staan, lopen en leven is ook onze ultieme zekerheid – een hypothese die de meesten van ons arrogant en gedachtenloos als zekerheid aannemen. Voor ouderen en blinden, en voor mensen die in een aardbevingsgebied leven is die vaste ondergrond al heel wat minder vanzelfsprekend.

*'In de jaren '70 heb ik een aantal jaren in Zuid-Amerika gewoond en gewerkt, en heb toen in de Andes een paar vrij lichte aardbevingen meegemaakt – en de gevolgen van veel zwaardere terremotos gezien. Beide hadden een vreemde uitwerking op me. Afgezien van de angst en het ontzag die ze me inboezemden, hadden de aardbevingen ook een enigszins euforiserend effect: na de beving voelde ik me lichter, ik sprak zachter, at een tijdlang ook minder. Het was of ik de wereld minder nadrukkelijk, met een lichtere toets tegemoet trad. Ik raakte ook sneller verveeld, zeker door materiële en financiële zaken. Kortom - na elke aardbeving was ik even verliefd (...).'*¹

De onbetrouwbaarheid van de bodem onder onze voeten is een terugkerend

Explaining Marilyn to the blind, Middelburg 1983, (reconstructie)

thema in mijn werk, dat ik al in de jaren '80 heb verkend in installaties als 'Explaining Marilyn to the blind' en 'Floor', die ik heb gemaakt voor exposities voor visueel gehandicapten. Ook een recent werk als 'Design for a Buried Folly' (Rotterdam, 2005) draait om de geheimen in de bodem:

'I'd like to create, or possibly live out, a legend, an urban legend. We all think we know what the world above ground is about. But we can't stop dreaming about what's below our feet. The port tycoons' hidden treasures, secret government hideouts - untold riches may be there, but we'll never know. (...)

There are several ways I could go about it. One would be to turn it into a performance. Think of a likely place where an underground structure could have been, for instance on the Rondoplein. Start by letting official-looking people put up a closed fence around the area. Then start digging. After a few days, let the site be guarded by security people or even the army. Refuse to give any information. Move around some interesting-looking bits of hardware. Let an armoured truck come and go a few times. Maybe even a limousine with tinted windows. Close the excavation and clean up the site. Leave the site without any explanation.

*This way, one could construct a virtual folly in the minds of most inhabitants of Heijplaat and, depending on the amount of publicity, in the minds of many more.'*²

De installatie 'Park/Platz' (Hannover, 2005-2007), tenslotte, is voor een groot deel gebaseerd op de ontwikkeling die de veranderende ondergrond doormaakt. Deze aanvankelijk perfect ogende replica van een Duits parkeerterrein midden in een bos werd binnen weken overdekt met opschietende groene planten. Inmiddels, ruim anderhalf jaar later, is er van het parkeerterrein nauwelijks meer iets te zien. De parkeermeters zijn uitgebot en het straatmeubilair is grotendeels door zwammen verteerd. De open plek in het park is weer veranderd in een wildernis. Het proces is o.m. vastgelegd met behulp van een camera die in een

Park / Platz, Hannover 2005-2007, situatie na 6 weken.

vogelhuis is gemonteerd. Ik ben nu bezig de laatste hand te leggen aan de video over de installatie.

Park / Platz, Hannover 2005-2007(detail), situatie na 14 maanden

¹ Column in 'Uit in Eindhoven' 1996

² Schetsontwerp Follydock, Rotterdam 2005

The Crack

The Crack bestaat uit een film van ca. 20 minuten lengte, zonder duidelijk begin of einde. Een *endless loop*, die zo is gemaakt dat de toeschouwer ook een betekenisvolle impressie van het geheel kan krijgen als hij maar een sequentie van 3 à 4 minuten ziet – of zelfs minder. Daardoor is het mogelijk om de film op een zinvolle en effectieve manier te vertonen op de schermen van bijvoorbeeld computerwinkels, bruin- en witgoedwinkels, in etalages en op andere punten in de stad waar visuele media worden gebruikt of gedemonstreerd. Natuurlijk kan en moet het filmpje ook via conventionele media worden vertoond: Omroep Eindhoven, Omroep Brabant en misschien als pauzefilmpje in een filmhuis. Een andere, heel bruikbare mogelijkheid is het pluggen van fragmenten via Youtube en vergelijkbare websites.

De setting waarin het filmpje vertoond kan worden houdt in dat het geluidsspoor secundair moet zijn: op sommige plaatsen zal het geluid niet of nauwelijks kunnen worden gehoord. Hoewel een deel van de beelden uit archiefopnames zal bestaan, loont het wellicht de moeite de film op het HD-formaat te maken. Dat zou het ook gemakkelijker maken om het bijv. als demonstratiefilmpje in winkels 'af te zetten'. De rode draad van de film is een (grotendeels fictieve) barst die dwars door het centrum van Eindhoven loopt. De camera volgt deze barst letterlijk in een serie *pans*, die worden afgewisseld door beelden die op een associatieve manier commentaar geven op The Crack. Daarbij kunnen verschillende lagen worden onderscheiden. Er is een laag waarin een reeks 'talking heads' zich, in het idioom van tv-actualiteitenrubrieken, opwindt over het verschijnsel (wijzend op grafieken, luchtfoto's etc.). Als dat technisch realiseerbaar is, speelt deze laag zich grotendeels af op een gefilmd televisietoestel en maakt vooral gebruik van gemanipuleerd archiefmateriaal.

Een tweede laag bestaat uit fragmenten van belevenissen van een jongen en een meisje, die in de gesimuleerde natuurramp verzeild raken die met de crack samenhangt. Op een derde niveau wordt het gegeven van de barst visueel (met o.m. computergegenereerde beelden) uitgediept. De drie niveaus lopen een collage-achtige wijze door elkaar, zodat de schijnbare samenhang tussen de beelden telkens weer (pakweg elke 3-4 minuten) wordt doorbroken. Het einde en het begin van het filmpje lopen in elkaar over – en uiteindelijk moet de verhaallijn zich op dezelfde grillige manier vertakken als de barst die het onderwerp van de film is.

Bij het volgende fragment uit het scenario moet in het oog worden gehouden dat het om een eerste aanzet gaat, waar nog van alles aan veranderd moet en zal worden.

TIJD	SCENE/ SHOT	OMSCHRIJVING	BEELD	TEKST	GELUID	OPMERKINGEN
0-1.45"	01.001-01.003	Openingsscène. Lange shot van een (oude?) tv die op een bijzettafeltje staat. Er zijn straatgeluiden, een vogeltje hier en daar. Rust en geborgenheid. Op het flakkerende scherm is een <i>talking head</i> te zien, die vrij heftig wijst en gesticuleert, maar het geluid is niet of nauwelijks te verstaan. Het beeld komt in beeld, maar herkenbaar als tweedegraads tv. Een diep gegrom of gerommel zwelt aan, het tv-beeld begint te bibberen en schokt steeds erger. Terug naar het perspectivische beeld van het tv-toestel. Het toestel danst nu op het tafeltje, langzaam naar de rand. Het toestel wankelt even, en valt dan te pletter op het Perzische vloerkleed. Cut.	 A vintage television set with a wooden cabinet is shown on a patterned rug. The screen displays a man's face, and the image is slightly distorted, giving it a 'second-hand' feel.	x	Vervormde tv-spraak. Diep gerommel (synthetisch)	Natuurlijk naar Tarkovsky's <i>Stalker</i>
1.45-2.15	02.004	Televisiebeeld met ruis, dat snel zwart wordt en uitdooft. Gestommel, dingen die vallen. Het onderaards gerommel sterft langzaam weg. De dialoog is niet te horen, maar alleen op de ondertiteling te lezen.	 A dark screen with horizontal lines, representing a television signal. At the bottom, there are subtitles in white text: 'Hier...Ik zit vast, geloof ik.' The screen is mostly black with some noise.	M: Peter... kun je me horen? Waar ben je? P: Hier. Ik zit vast, geloof ik. M: Hoezo vast? Ik zie niets meer. Ben ik blind geworden? P: Weet ik niet. Ik... ik probeer alleen mijn voet...	Gerommel sterft weg. Stemmen onhoorbaar of sterk vervormd.	

1.15-2.30	03.005-03.008	Het licht gaat aan / het daglicht breekt door. De stemmen van de acteurs zijn nu te horen, maar alle vogeltjes zijn dood. Shot van de vloer, waar temidden van de brokstukken van de televisie een brede barst is te zien. Pan van de barst naar de deur, waarbij alleen de voeten van de acteurs zijn te zien. Alles langzaam naar buiten.		P: Los! Wat is dat? M: Het lijkt een soort scheur... Etc. eindigt in verward gepraat, terwijl iedereen naar de deur loopt		Laatste shot eindigt in verblindend buitenlicht
TIJD	SCENE/SHOT	OMSCHRIJVING	BEELD	TEKST	GELUID	OPMERKINGEN
2.30-2.45	04.009-04.014	De camera volgt de twee (drie?) naar buiten, maar zodra ze in het volle licht zijn, begint een Amerikaanse commentaarstem opgewonden te oreren over de 'ominous and enigmatic crack' die in de 'quiet Dutch town' is verschenen. Op de achtergrond gemanipuleerde beelden van de Eindhovense binnenstad.		Tekst wordt zo goed mogelijk nagesynchroniseerd over bestaande fragmenten opgenomen.	nabootsing / simulatie CNN-sound, afgewisseld met andere zenders	(stem) acteur zal niet gemakkelijk zijn te vinden Misschien via internet?

2.45-3.00	05.015-07.022	Shots met details wisselen af met gesticulerende commentatoren en dramatische pans. De camera volgt de crack. Beelden van mensen die gespannen naar beneden turen in de pleten. Knorrige mannen die met spaden proberen de spleten te openen. Gaandeweg verliezen de beelden hun kleur, en het tv-beeld wordt monochroom en kwalitatief slechter. De stemmen gaan onder in stadsgeruis en worden vervangen door ondertiteling.		'Even the buildings have started to crack' 'In the next street, the crack is even wider' 'Please sir, what are you looking for?' etc.	chaotisch	
3.00-3.30	08.023-10..027	De beelden worden steeds ouder, verstilder en landelijker. Tenslotte komen de (oude) tv-toestellen in beeld waarop stilstaande beelden van oude aardbevingen en rampen te zien zijn. Ze blijken in de etalage van een winkel te staan waar de twee (drie?) protagonisten naar staan te kijken. Ze draaien zich om en lopen verder de winkelstraat door, zonder acht te slaan op de gigantische kloven en barsten.		Aanzwellende winkelstraatgeluiden (met jezusman!)		Langzaam komt de weerspiegeling van M en P in de ruit op
TIJD	SCENE/ SHOT	OMSCHRIJVING	BEELD	TEKST	GELUID	OPMERKINGEN

3.30-3.45	11.028-12.033	Met op de achtergrond een vrolijk koopgootmuziekje leest een Philip-Bloemendalachtige commentaarstem een tekst voor, over hoe de bevolking van Eindhoven inmiddels al gewend raakt aan het fenomeen. P en M volgen keuvelend de barst. Opnamen van de binnenstad, waarbij het winkelend publiek de scheuren nauwelijks op lijkt te merken. Hier en daar staat wel een waarschuwbord, maar niemand trekt zich er veel van aan. Een rolstoel wordt door voorbijgangers achteloos over een kloof getild.		Lange tekst, nog te schrijven.	James Last oid.	Stemacteur zoeken!
3.45-4.00	14.034-15.040	De autoriteiten werken echter koortsachtig (maar ogenschijnlijk tevergeefs) om deze blamage weg te werken. De twee geliefden lijken het niet te zien.		Geen	Zie boven, maar vervormd	Slim filmen om hoge kosten te vermijden!

De barst loopt verder, via het Stratumseind, uiteraard dwars door het Van Abbemuseum, en eindigt in een verduisterde kamer, waar de geliefden uiteindelijk in slaap vallen, terwijl de tv op het bijzettafeltje nog aan staat. Plotseling wordt een diep gerommel hoorbaar en – zie boven.